

Fideszes „alkotmányértés” és a hazaárulók

(folytatás az első oldalról)

A Jobbik végleg leírta magát a demokratikus és nemzeti pártok sorából, s mivel a szeg kibújt a zsákból, azt kell hinni teljes joggal, hogy a Jobbikot ilyen esetekre és a magyarság lejáratására az MSZP hozhatta létre. Tehát a jobbik többé ne is próbáljon nemzeti ügyekben jogokat vindikálni magának, hiszen azon igyekszik, hogy a hatalmas végkielégítések maradjanak, az Alkotmánybíróság pedig a nép feje fölött a politikai ellenzék javát szolgálva teljesítse általam minősíteni nem kívánt hivatását.

Jó volna tehát feleleveníteni a kormány felhatalmazásának tényét: ezt a magyar kormányt a nép nagy része választotta meg, s adta kezébe jövőjét, sorsát. Ezt a felhatalmazást senki nem volta vissza, mindössze a vesztesek hamis, disszonáns kara károg ellene. A felhatalmazás négy esztendőre szól és eddig logikus, etikus és a demokráciát szolgáló intézkedések, törvények születtek. Olyanok, amelyeket mi akartunk, és amelyek érdekében választottuk ezt a kormányt. Aki pedig sú-

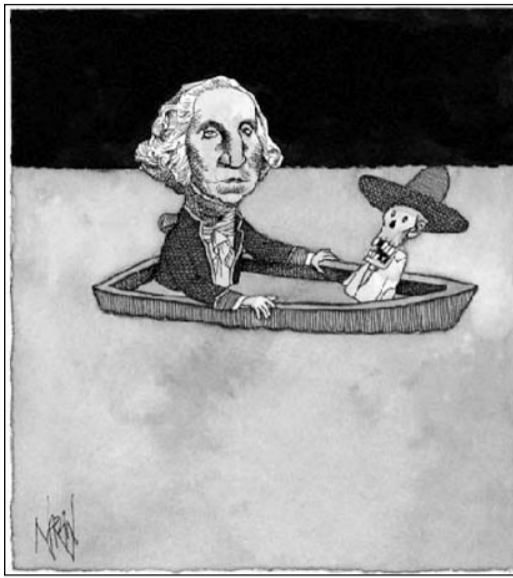
lyos bűnöket elkövetve korábban a magyar nemzet ellen, ma a nép választotta kormányát vádolja, és aljas módon igyekszik a nemzetet hazugságokkal félrevezetni az hazaárulók, akinek kötélnél járna egy ilyen nyolc esztendő után.

A szakszervezetek most (is) bizonyítják, hogy mindig is a kommunista söpredék céljait szolgálták, hiszen ők is megtartani akarják a kiemelt végkielégítéseket. Pedig néhány szakszervezeti vezető inkább elszámolhatna háza építésének körülményeivel... bevételeivel.

A Jobbik pedig aljas viselkedése folytán végleg lejáratotta magát azzal, hogy a Fidesz-kormányt támadva ugyanazon terminológiát használja, mint vörös cimborái. A Jobbik nem más, mint a magyarságot, a nemzetet velejéig lejárató nemzetellenes bukott és erkölcstelen párt. Semmiel sem jobb és okosabb, mint ellenzéki párttársai a parlamenti patkóban. Talán rosszabbak is, hiszen kívülük senki nem akart felvidéki spicliket a magyar parlamentbe juttatni...

Jegyezze meg tehát mindenki, akinek most azért fizetnek az ellenzékét fenntartó hazaárulók és nemzetellenes pénzügyi

lobbyk, hogy a kormányt ócsárolja a demokrácia nevében: - Ennek a kormánynak a nemzet által kiállított jogosítvány négy éve szól, és tábora egyre csak erősödik. Aki pedig ma

nem a nemzet és a demokrácia érdekét szolgálja, az ismétlem: ócska hazaáruló. S tartok tőle, hogy mai vérszomjas gyűlöletükben újra a gyilkolás, a rablás és a koncepció perek világát hozná az országra, hatalomra jutásuk esetén. Ezt azonban jobb, ha elfelejtik egyszer s mindenkorra! El kellene gondolkodniuk azon is, hogy amíg Gyurcsány kormánya lopott és csalt, vesztegetett és ócsárolta a nyugati liberális médiumokban Magyarországot, addig mit csinált a Demokratikus Charta, a szakszervezetek és mindazok, akik ma a nemzetet és a nemzet akaratát óhajtják – ha tudják – vérbe fojtani. Bűnpártoló hazaárulóknak nincs

létjogosultságuk beleszólni a nemzeti ügyekbe. Ők pedig azok. „Ha nem tetszik, el lehet menni, itt lehet minket hagyni”... - hogy klasszikust idézzek az ő köreiből.

Megjegyzem:

Gyurcsány még mindig szabadlábon van!

Az újkori legsötétebb évtized

Már csak néhány hét van hátra a XXI. század első évtizedéből. De ki kell mondanunk, ha tetszik, ha nem, az egyik legsötétebb évtized vége közeledik. Voltunk mi már egyszer a hárommillió koldus országa, de túléltek. Túléltek a náciizmus ütötte sebeket, túléltek a kommunizmus okozta gazemberségeket, igaz, a náciizmus bűneiért volt felelősségrevonás, a kommunizmus bűneiért nem történt meg a felelősségre vonás.

Most pedig várjuk az elmúlt nyolc év gazdasági és nemzetverő (2006) bűneiért a felelősségrevonást. Nagyon döcögve megy így sokan gondolhatják azt, hogy a bűnösök a végén majd megússzák. 2008-ban a nemzetközi fogadóirodákban már biztosra lehetett volna fogadni Orbán Viktorék győzelmét. 2009-ben még nagyobb biztonsággal lehetett volna fogadni, majd 2010-ben be is következett a győzelem. Mindnyájan, akik nemzetben gondolkoznak, és szerencsére sokan vagyunk ebből a fajtából ebben az országban, 1990 óta várjuk az igazi rendszerváltást.

Most azonban talán még nehezebb helyzetben vagyunk, mint 1990-ben, amikor sok-sok politikai alku kötött egy olyan országban, amely végre saját útját kívánta volna járni. Ha tetszik ha nem, Antall Józsefnek a parlament alakuló ülésén azt kellett volna mondania, Magyarország egy alku tárgya, megszaroltak bennünket egy paktummal, majd meghajolnia a parlamentben, a nemzeti zászló előtt, lemondania, és utána elmondania, hogy mi volt a paktum. Sok mendemonda kering a „Rózsadombi paktum”-ról, de tény és való, hogy az a húsz pont, amely mint Rózsadombi paktum elhíresült, szinte teljes mértékben beteljesült.

Aztán persze volt egy másik paktum is, az MDF és az SzDSz között. Melynek aláírói közül néhányan mindmáig a parlamentben ülnek. Szégyenszemre az országnak olyan köztársasági elnöke lehetett, Sólyom László személyében, aki aláírásával, mint az Alkotmánybíróság elnöke, megtorpedózhatta a felelősségre vonást a múlt bűneiért. De mit várhatunk egy olyan országtól, amelynek ál-

lampolgárai húsz éve eltűrik a titkosításokat, a titkosítások titkosítását. Eltűrik hogy az ügynökök továbbra is jól fizetett állásokba mehessenek, vagy eltűrik, hogy az ismert nagy ügyekben a felelősök száraz lábbal megúszhassák.

Mit várhatunk, amikor a szemünk előtt szétlopták az állam vagyonár, amikor mindenféle trükkökkel bizonygatni akarták a számunkra, hogy valós rendszerváltás volt. A különböző parlamenti pártokba sikeresen beépítették a múlt embereit, ha kellett, bárkiből gyártottak ügynököt, és ha kellett, bárkinek gyártottak papírokat, hogy még véletlenül sem volt ügynök. Így aztán mindmáig fennáll annak a lehetősége, hogy elég egy rossz szó, egy erősebb írás, és a hangadó pillanatok alatt el van intézve. Mégsem félek. Nem engedhetem meg magamnak, hogy féljek, mert tudom, hogy nagyon sokan gondolkoznak úgy mint én, igaz, a mocskolódók tábora is végeláthatatlan.

Sajnos a legfájdalmasabb pont talán, hogy húsz évet elloptak az életünkből, tönkretettek bennünket azok, akik már 1945-ben, aztán 1956-ban és talán 1985 körül tudták, ők kreálják meg a magyar valóságot. Gondoljunk csak vissza a '90-es évek leszámolásos gyilkosságaira, ahol a tettesek ismeretlenek, de pontosan tudhatjuk azt is, hogy hányan lettek hasonélvezői az olajügyeknek, a bankbotrányoknak, és sok egyéb gazemberségnek. Fájdalmas kimondani, de ez egy korrump ország, és mindazokkal, akik megpróbálnák valóban felszámolni a korrupciót, azokkal kegyetlenül leszámolnak. Írásom apropóját a banki hitelesek kilátástalan tragédiája adta.

Akarmelyik pillanatban elszakadhat a köldökzsinór az állam és állampolgárai között. Sok millió embert érint a hitelesek problémája, amelyet ezzel a semmitmondó hét ponttal nem lehet megoldani. A bankok óriási hasznot kaszáltak éveken keresztül ügyfeleiken, mára már egyfajta nemzetmegsemmisítő szerepet is betöltenek. Nem tudsz fizetni, moratórium ide vagy oda, elveszünk lakásod, tönkretesszük az életed, és tulajdonképpen elfogyasszuk a magyarokat. De mire is számíthatunk, amikor a Jegybank élén egy Simor András nevű, Fekete János-féle káder áll, akinek apja felelős beosztásban a Kádár-rendszer kiszolgálója volt, helyettese az a Király Júlia, akinek apját még a Rákosi-rendszerben is kitüntették, a Kádár-rendszerben pedig országgyűlési képviselő volt, a Bankszövetség főtítkárá pedig úgy hívják, hogy ifjabb Nyers Rezső, azt hiszem evvel mindent elmondtam. De hozzátehetném még azt is, gyűlöld a magyart!

Azt hiszem, a féresikeredett rendszerváltás egyetlen kizugázása ez, ajándékként az első évtized végére. Nem kell ide nemzet, nem kellene ide nemzetben gondolkozók. Egy

fontos van csak: mindig valakinek megfelelni! Mindegy, hogy kinek, csak a magyar nemzetnek nem!

Gondoljunk csak vissza 2006-ra, pontosan tudjuk kik a tettesek, pontosan tudjuk kik voltak azok, akik elverték az '56-ra emlékezőket, azonban mind a mai napig megúszhattak mindent. Pedig már 2010-et írunk! A bankvilág a világon mindenhol megrogyott a kreált gazdasági válság miatt, sorra bedőltek a bankok, mi vagyunk az egyedüli hely a nagy földgömbön, ahol minden fordítva történt.

Nálunk egy Simor nevezetű Jegybank-elnök mindenféle szankció nélkül visszahozhatta külföldön tartott pénzét, azt a nyolcszázötven milliót, és neki van mindmáig az a titulusa, a Magyar Nemzeti Bank elnöke. Senki sem volt, aki megkérdezte volna tőle, hivatalosan, hogy egyáltalán honnan volt a pénz? Persze szó sem volt felelősségre vonásról. Senki sincs, aki megkérdezné, és elővenné azokat, akiknek óriási a felelőssége azért, hogy a 145-ös svájci frankból hogyan lett mára 210 körüli, mintegy két év alatt. Nálunk a bankok nem mennek tönkre, hiszen miért is mennének?

Az állam eddig is besegített, és valószínűleg azután is besegít majd. Gondoljunk csak Princz Gáborra, aki minden irányban adakozó volt. Nincs itt semmiféle rendszerváltás, ne állassuk magunkat. Lehet itt akármilyen választás, csinálhatunk itt akármilyen külkefordalmat, A korábban megkötött paktumok kapcsán nem tudhatjuk meg a titkosításokat. Most éppen az '56-os intézet sír, hogy bajban van. Kérem tisztelettel, milyen intézet az, ahol mindmáig nem sikerült kideríteni, hogy 1956. október 25-én kik lóttek a Kossuth téren?

Mi szükség van Habsburg Intézetre egy olyan országban, amely még az elmúlt húsz évével sincs tisztában, de feltehetném azt a kérdést is, hogy a Terror Házában miért hiányos a fotósorozat, az igazgató asszony vajon miért nem rakta ki saját apósának fotóját, vagy milyen megfontolások alapján nem kerültek fel más prominens személyek fotói? Aztán hogyan maradhatott Császárné az idők végezetéig a Belügyminisztériumban, mint kedves Jolika, egy hamis igazolás, - miszerint az AVH-n nem vertek - kiadása után? Ez lenne az a Magyarország, amire vágytunk? Biztosan nem! Az ország tönkretévoí közül sokan már meghaltak mindenféle felelősségrevonás nélkül, de gyermekeik mindmáig élvezik szüleik kiterjedt kapcsolatrendszerét. A bankvilág kezében tart mindent, meglepő módon hiába került a nyilvánosság elé hogy Felcsuti Péter, akkor még mint Bankszövetség elnöke, most az évtized végén a Raiffeisen Bank elnöki székéből leköszönő bankár, minden további nélkül azt nyilatkozhatta, az egyik legismertebb hetilapban (HVG), amelynek ez a száma azóta az archivumból eltűnt, hogy náluk otthon 1956-ot ellenforradalomnak szokták hívni. Valamint, hogy ő igenis büszke arra, hogy munkásőr volt.

Ezek után aztán miért is várhatnánk el bármiféle empátiát a magyar nemzettel szemben a bankosoktól, pedig a bankszektoron kívül létezik a politika ereje egy nemzet ereje, amelynek igenis azonnal bele kell avatkoznia a tönkretett magyar állampolgárok életébe oly módon, hogy megmentse őket a tragédiától.

Vámos György (Forrás: Nemzeti Hírháló)

